

Arrest

nr. 186 018 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Uit het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, blijkt dat verzoekers meervoudige asielaanvraag in overweging werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juli 2016, waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Dit blijkt ook uit informatie die de verwerende partij ter terechtzitting neerlegt.

Gelet op de vaststelling dat het afgeleverd attest van immatriculatie onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten, dient het bestreden bevel te worden beschouwd als impliciet doch zeker ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en zeer recent nog, RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Dit alles maakt dat het belang bij het beroep is verloren gegaan. Voor wat betreft de reactie van de verzoekende partij ter terechtzitting kan worden verwezen naar wat in het proces-verbaal van de terechtzitting werd opgenomen: *“De verzoekende partij is het er mee eens dat het bestreden bevel moet worden beschouwd als impliciet ingetrokken en meent dat de kosten van het geding ten laste van de*

Belgische Staat moeten worden gelegd. Waar de voorzitter opmerkt dat zij het voordeel van de kosteloze rechtspraak geniet, betwist of weerlegt de verzoekende partij dit niet.”

Er dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar ze ter terechtzitting opwerpt dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van het bevel tijdelijk opschort, maar niet tot gevolg heeft dat deze beslissing moet worden beschouwd als ingetrokken. Verwerende partij houdt zoals de Raad al vaker heeft uiteengezet, tevens tevergeefs voor dat haar standpunt steunt vindt in het arrest J.N. van het Hof van Justitie van 15 februari 2016. De Raad merkt op dat de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een meervoudige asielaanvraag die in overweging werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitstaans heeft met de kwestie die aan bod kwam in het betrokken arrest van het Hof van Justitie, met name de Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag (cf. RvV 28 april 2016, nr. 166 805) . De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zich te dezen bezondigt aan procedurele hardnekkigheid om ondanks het door haar gekend standpunt van de Raad en van de Raad van State ter terechtzitting toch vast te houden aan de stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts wordt geschorst door het voormelde attest van immatriculatie. Dit is een betreurenswaardige houding, te meer daar dit net als procedurele hardnekkigheid aan de kant van een verzoekende partij, een hinderpaal vormt in een vlotte afhandeling van beroepen.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA